

Det Anarkistiske Bibliotek

Det lykkedes os ikke at stoppe fascismens fremvækst. Hvad nu?

Sådan navigerer du i fremtiden uden et kort.

Robert Evans

Robert Evans

Det lykkedes os ikke at stoppe fascismens fremvækst. Hvad nu?

Sådan navigerer du i fremtiden uden et kort.

21/01-2025

Robert's Substack
oversat af Atticora

da.anarchistlibraries.net

21/01-2025

Jeg ved ikke, hvor vi skal hen herfra. Det gør heller ingen andre.

Den morgen jeg skrev dette, vågnede jeg omtåget fra min kemisk assisterede søvn til en barrage af rædsler. Donald Trump underskriver anti-translovgivning til lov. Donald Trump, der forsøger at afslutte fødselsretsborgerskab. Donald Trump, hilser og danser med Village People. Proud Boys tramper gennem gaderne i vores nations hovedstad og nyder deres nyfundne straffrihed.

De mørke dage er kommet igen, fordi de aldrig rigtig forsvandt. Alle kampe og gadekampe og organisering fra 2017-2020 købte os fire års dårligt forhandlet fred, mens råddenskabens fortsatte uformindsket.

Råd. Det er et udtryk, jeg ser meget i disse dage. Min kollega og ven Ed Zitron refererer til det helvede, som vores teknologiske oligarker fortsætter med at påtvinge os som "rådne-økonomien". Charlie Angus, et medlem af det canadiske parlament, brugte udtrykket "raseri-råd" til at henvise til præsident Trumps julebudskab, der foreslog, at Canada skulle blive den 51. delstat. I løbet af det sidste år har jeg set en masse artikler, der klager over "demokratisk forfald", "det rådnende demokrati" og det "dybe råd" i hjertet af vores politiske system.

En ting, jeg har gjort i løbet af de sidste fire år, er at lære, hvordan man effektivt forarbejder kadaverne af vilde dyr. Nogle jager jeg eller opdrætter og slagter, men mange er trafikdræbte, høstet fra vejsiden. Min familie kommer fra landet i Oklahoma, så måske gør nogle epigenetiske hillbilly-hukommelser det så tilfredsstillende for mig. Men det har også ændret den måde, jeg forstår ordet "råd" på.

Forrådelse starter fra knoglen. Hvis du ser på det bageste ben af et dyr, der er blevet ramt af en lastbil, vil du se det sprede sig, et dybt sort mærke, fra kugleleddet ud. Hvis dit mål er at bevare godt kød, så er nøglen at fjerne disse lemmer fra kroppen og kødet fra knoglen, hellere før end senere. Når jeg tænker på råd, og hvordan man stopper det, tænker jeg på partering.

Dette synes at være den ene ting, næsten alle politiske personer i landet er enige i: USA, som det er, skal parteres, demonteres, skæres fra den rådne knogle og ændres til noget mere velsmagende for den, der holder kniven. Joe Biden og Det Demokratiske Parti fejlede primært, fordi de nægtede at begynde at skære. Deres efterfølgere vil ikke begå den samme fejltagelse.

I den modsatte lejr ser jeg i dag en masse vrede mennesker, der skændes om, hvad kniven skal skære, og hvor meget bedre de ville bruge den, hvis den gik i deres hænder. Det hjælper ikke nogen af os lige nu. Migranter dør af tørst, mens

selvtægtsmænd ødelægger vand, der er efterladt af aktivister, der sandsynligvis snart vil blive kriminaliseret. Hjemløse amerikanere, der forsøger ikke at fryse ihjel om natten, kan snart blive arresteret, tvunget ind i lejre, hvor de vil blive tvunget til at arbejde for småpenge. Nynazister jubler, da milliardæren bag tronen gør fascistiske honnører fra Det Hvide Hus med smilende straffrihed.

Kniven er så langt væk fra vores hænder, at jeg finder mig selv mistroisk over for enhver, der spilder tid på at beklage sig over, hvordan den skal bruges. Men hvor efterlader det os? Er der noget at lave i denne dybe vinter udover at høre sjakalerne hyle uden for vores døre?

Jeg har et svar på dette spørgsmål: Ja. Nu er det tid til at forsøge. For at teste grænserne for vores kollektive bur. Nu er det tid til at eksperimentere.

Siden Grundlæggernes tid er dette land og dets system blevet omtalt som "Det Amerikanske Eksperiment." Man kunne se selve udtrykket som narcissistisk, endnu et solipsistisk gisp af amerikansk exceptionalisme. Men jeg har en tendens til at tro, at betegnelsen er en, vi har fortjent. Dette land er og har altid været et reagensglas for nye, ofte dårlige, idéer om, hvordan et samfund skal fungere. Den amerikanske civilisations eneste kerneværdi er "smid lort på væggen og se, hvad der hænger ved."

Det er også tilfældigvis den eneste rigtige måde at kæmpe imod autoritarisme på.

Der er en videnskabelig artikel, som jeg ofte nævner, "The evolution of overconfidence," som prøver at forklare hvorfor folk så ofte overvurderer deres egne evner. Forfatterne overvejede:

"...overdreven selvtillid fører også til fejlagtige vurderinger, urealistiske forventninger og farlige beslutninger, så det er stadig en gåde, hvordan en sådan falsk overbevisning kan udvikle sig eller forblive stabil i en population af konkurrerende strategier, der omfatter nøjagtige, upartiske overbevisninger."

Den konklusion, de kom til, var, at når betydelige ressourcer anfægtes mellem to organismer, har den organisme, der er mest villig til at FORSØGE at tage de nævnte ressourcer, selv om den ikke er den stærkeste, en tendens til at lykkes ofte nok til at gøre overdreven tillid evolutionært gavnlig. Dette er den mest grundlæggende forklaring på, hvordan fascistiske bevægelser fortsætter med at opstå og usandsynligt tager magten.

Kort sagt, de går altid efter det.

Den 6. januar giver os et godt eksempel. Det var et latterligt, idiotisk, hensynsløst udbrud af dumhed, der blev hånet i årevis af alle undtagen gerningspersonerne, som fire år senere står med den ultimative magt. De vandt ikke, fordi de var de stærkeste. De vandt, fordi de blev ved med at prøve. De men-

af kugler og bomber, der ikke rammer deres tilsigtede mål, eller gør, men med en masse følgeskader.

Jeg ved ikke, hvad det næste nye bliver. Men mellem Trump og Mangione er der ikke mange gamle normer tilbage at smadre. Vi befinder os i en tid med et enormt potentiale. Mange nye ting er ved at blive prøvet, og selv om nedfaldet fra nogle af dem vil være forfærdelige og blodige, har vi alle ikke andet valg end at spænde fast og kaste vores egne terninger.

Nuet er grimt, fremtiden uskreven. Den eneste måde, vi kan gøre det bedre på, er ved at omfavne dristighed, kreativitet og måske en smule selvtillid.

lig accepterer at være den samme slags kommunist/anarkist/whatever. Shawn Fain, chef for United Auto Workers Union, har opfordret til en generalstrejke i 2028, og det er indtil videre den eneste klare plan, jeg har hørt nogen lave, der føles som om den har skyggen af en chance.

Det er en dristig plan, og jeg anbefaler at læse, hvad Shawn har lagt ud om det. Men halvdelen af grunden til, at jeg støtter ideen, er, fordi den ER dristig. Den religiøse højrefløj kom til, hvor de er lige nu i dette land ved at være modig. Som jeg lagde ud tidligere, vinder fascister, fordi de altid forsøger, og det er noget, vi skal kopiere.

Ting kan være anderledes, men ikke medmindre vi er villige til at prøve noget nyt.

Mange kommentatorer og klummeskribenter var chokerede og forfærdede over den massive og øjeblikkelige støtte til Luigi Mangione, da han myrdede direktøren for United Healthcare. Både de traditionelle mediers tiskende gatekeepers og de faktisk svedende oligarker karakteriserede dette som tegn på blodtørst. Nogle venstreorienterede gjorde det samme og tolkede støtte til Mangione som bevis på, at den politiske krop faktisk havde energi til et oprør.

Jeg så noget andet. Mere end selve drabet tror jeg, at folk var begejstrede for at se nogen prøve noget nyt. Luigi vedtog en ny taktik, udførte den på en ny måde, og dermed gjorde han mere for at straffe en af oligarkerne, der forbløder os, end hele Occupy-bevægelsen.

Nyskabelse er den ene ting, der binder Donald Trump og Luigi Mangione sammen. Den entusiastiske offentlige reaktion på begge mænds handlinger og den samtidige afsky for traditionelle eliter er afspejlinger af sig selv. I 2024 havde Trump stadig nok følelse af nyskabelse til at overbevise folk om, at han kunne rokke båden på én eller anden måde, der gavner dem. Han red en global anti-etablerede bølge tilbage til Det Hvide Hus.

Konsekvensen af dette er, at han og hans nu er på vej til at blive det nye etablissement. Dette er en underkendt ulempe ved det faktum, at de fleste ældre medier er begyndt at moderere deres dækning af Trump, hvis de ikke omfavner ham direkte. Han er ved at blive normaliseret. Hans spytslikkere, Musk størst iblandt dem, er nu vores legitime magtindehavere. Den nyskabelsesfølelse, der er tilbage, forsvinder hurtigt.

Jeg har en mistanke om, at det samme vil være tilfældet med de copycats, der følger i Luigi Mangiones fodspor.

De fleste af hans plagiatører vil ikke være gode til det, de gør. I bedste fald vil nyligt forhøjet sikkerhed se Luigis plagiatører falde, før de kan trykke på en aftrækker. I værste fald vil uskyldige mennesker blive dræbt eller lemlæstet

nesker, der skulle have stoppet dem, frygtede dårlig presse, at se "uretfærdige" ud, og så stod de tilbage, mens de lavede mindre greb, slugte dele af medierne, lokale skolebestyrelser, fortællende ilt omkring spørgsmål som indvandring.

Og nu er vi her.

De kommende dage bliver grimme. Alligevel føler jeg, at det er mit job at minde dig om, at hvor slemt det end er, så er vi ikke Weimar-Tyskland, og det er ikke 1933. Trump og hans løjtnanter er ikke kamphærdede skyttegravskæmpere, de er Elon Musk og en klike af halvt entusiastiske halvt forkælede milliardærer, der blev rige ved at satse på apps, så du kan bedømme din klassekammerats patter. Deres fodfolk er brugte bilsælgere fra Encino, ikke Freikorps. USA sulter ikke ihjel og er lammet af krig, det er irriteret og ængsteligt, fordi dets arbejdende folk er blevet plyndret blindt af de samme milliardærer.

Det eneste, vi har til fælles med Weimar, er, at vores fascister nu befinder sig i spidsen for en stat, der kapitulerede for dem, ikke af entusiastisk samtykke, men udmattelse, fejhed og frem for alt en følelse af, at det ikke rigtig betød noget.

Den sidste, følelsen af, at intet betyder noget, systemet er fucked, der er ingen mening i at engagere sig eller organisere - det er det mest magtfulde våben, de har lige nu. Fordi den følelse forhindrer dig og alle andre i at modsætte sig dem. Fra at afbryde, når de rækker ud, endnu en gang, for at tage noget, du elsker eller har brug for.

Men der er også en fare her. I øjeblikke med stress og vrede kan ønsket om at gøre NOGET være intenst. Og når vi bliver fejet op i den stemning, er den naturlige tendens at gå tilbage til de ting, vi ved bedst. De ting, vi har gjort før. De marcher og messer og plakattavler, vi har gået og råbt og båret hele århundrederet. At gå tilbage til de gamle taktikker uden iteration eller anerkendelse af deres begrænsninger er en vej til fiasko.

Jeg har været til en masse protester, begyndende i Zuccotti Park i 2011 og sluttede sidste år i Chicago, til DNC. Et af de mest nedslående øjeblikke i mit liv var, da jeg lyttede til unge anti-folkeledersaktivister, der lovede at lukke DNC ned, for at "make it great like '68". Dette var en henvisning til DNC fra 1968. Masseprotester blev antændt, da den foretrukne antikrigskandidat, Eugene McCarthy, blev saboteret af demokratiske parti-insidere til fordel for vicepræsident Hubert Humphrey. Protesterne blev slået voldsomt ned med tåregas og knipler. Demonstranterne råbte: "Hele verden ser på."

Det gjorde den måske dengang. Men krigen fortsatte. Nixon vandt valget, derefter genvalg, og trak til sidst amerikanske tropper ud af Vietnam efter at

have kastet nok bomber over Sydøstasien til at have gjort en ende på flere Tredje Riger.

I løbet af en særlig dårlig nat på 2024 DNC, milevidt fra selve begivenheden, konfronterede en march af selvbeskrevne ”radikale demonstranter” politiet, mens de råbte ”hele verden ser på”, og jeg kan utvetydigt sige, at det gjorde den ikke. De eneste, der så på, var mig, flere andre journalister og en håndfuld mennesker på Twitter. Politiet, som de omringede, pebersprayed og anholdte medlemmer af mængden, syntes næppe at bekymre sig. DNC lukkede ikke ned. Kamala Harris blev nomineret. Der var ikke engang en rigtig antikrigskandidat som parti-insidere kunne sabotere til hendes fordel.

Garrison Davis, min kollega og ven, bemærkede bagefter til mig, at DNC på en eller anden måde havde været meget mere deprimerende end sin republikanske modpart en måned tidligere. Han havde ret.

På scenen var alle demokraterne nødt til at præsentere aldrende berømt-heder og Bill goddamn Clinton, der savlede de samme flokler, der førte os til Trump-æraen i første omgang og gjorde deres bedste for at ignorere delegerede, der gik ud og sov foran kongrescentret for at protestere mod folkedrabet i Gaza.

I mellemtiden gjorde en masse meget søde, oprigtige mennesker (sammen med en håndfuld bedragerer) det eneste, de kunne tænke sig at gøre efter må-neder med optagelser af krigsforbrydelser. De gik rundt og råbte. Politiet og byen tillod dem stort set, fordi de vidste, at intet af det ville ændre noget.

Jeg havde følt en enorm optimisme lige efter Joe Biden trådte tilbage, ikke fordi jeg elskede Kamala, men fordi det var noget chokerende, noget uventet, et eksperiment. Eller sådan så det i hvert fald ud i starten. DNC gjorde det klart, at Bidens rådgivere og consiglieres, magterne bag tronen, stadig kørte showet og ikke ville tillade nogen reel forandring. Førrådnelsen havde spredt sig for langt, ødelagde kødet, ødelagde alt.

Det var min nøjagtige overbevisning i 2020, at Det Demokratiske Parti, selv om det var brudt, havde antallet og den organisatoriske kapacitet til at bremse spredningen af fascisme i kort tid. Det var min unøjagtige overbevisning i 2024, at dette stadig kunne være tilfældet. Jeg havde håb, fordi jeg havde mistet enhver følelse af faktisk produktiv optimisme. Vi læner os op ad håb, når vi ikke har nogen ideer at støtte os til.

Håb er, som George Miller mindede os om, en fejltagelse. Hvis du ikke reparerer det, der er gået i stykker, vil du blive vanvittig. Det er der, vi er nu, ved at blive vanvittige. Engagerede demokrater, de anstændige almindelige mennesker, der fylder partiet, ikke kapitalens sjælløse shoggoths, der styrer tingene,

bliver vanvittige, fordi de fik, hvad de troede, de ville have i fire år. Vi sendte en ”anstændig” normal politiker tilbage til embedet, han holdt økonomien i gang, fik os ud af Afghanistan...og alle hadede ham stadig.

Venstreorienterede bliver vanvittige af forskellige årsager. I 2020 oplevede dette land den største vedvarende opstand i sin moderne historie, og intet ændrede sig fundamentalt. I kølvandet herpå indstillede oligarkerne, der kontrollerer sociale medier, sig til at finjustere, købe eller direkte invertere deres algoritmer for at sikre, at ingen lignende bevægelse nogensinde ville få den slags drivkraft igen. Deres indsats har stort set været vellykket.

Of alligevel er mange organisatører, det være sig progressive socialdemokrater, kommunister, anarkister, uanset hvad, stadig fanget i de samme cirkler. Bag hver march mod ingenting og træt kampråb er et lige så træt håb. Socialdemokraterne drømmer om et gigantisk Danmark på størrelse med et kontinent, hvor cyklister erstatter Ford Trucks, universel sundhedspleje, gode skoler og en masse andre dejlige ting, som begge politiske partier vil kæmpe med næb og klør for at forhindre. De autoritære kommunister drømmer om en ny oktoberrevolution, men den her vil fungere i stedet for blot at skabe et nyt diktatur, der ældes og dør i løbet af et enkelt menneskeliv.

Anarkister har en tendens til at være meget gode til at se fejlene i logikken og nytteløsheden i de to foregående gruppers håb, men de er lige så fattige for idéer til, hvordan man kan stoppe det, der kommer. Nogle tendenser drømmer om kollaps, om en ende på industrisamfundet og enten at leve i skoven og spise bær, eller en slags solarpunk dagdrøm, vilde blomster, der spirer fra murbrokker. Sidstnævnte er en dejlig drøm, men prøv at tilbyde den ene eller den anden fremtid til en enlig mor, der ikke har råd til hendes 5-årige’s insulin og se, hvordan hun reagerer.

De fleste af de anarkister, jeg kender, definerer sig selv som ”hjælpere” før noget andet. De vil muntert indrømme, at de ikke ved, hvordan man løser det store problem, men de ved, hvordan man giver gratis øjenundersøgelser til hjemløse en gang om måneden, eller at sætte vand nede ved grænsen, så migranter ikke dør af dehydrering, eller crowdsource insulin fra deres venner for at hjælpe den enlige mor gennem en dårlig uge eller to.

Hvis du er, hvor vi alle er lige nu, fattig for idéer, stirrende ned i løbet af et mareridt, er det gode folk at kende. Ligesom alle andre går de tilbage til det, de har gjort, men det, de har gjort, hjælper i det mindste folk.

De større løsninger på vores fælles problemer, hvis de nogensinde kommer, vil være noget nyt. Noget, vi ikke har prøvet endnu. Jeg føler mig meget sikker på, at de ikke vil tage form af endnu en march eller involvere alle, der ende-